

Životopis paní N.

Paní N. se narodila v 70. letech v Ukrajinské sovětské republice. Její dětství bylo veselé. Otec byl inženýrem a pracoval v továrně. Matka se starala o domácnost. Výrazný vliv v jejím dětství měla babička, která jí mimo jiné vyprávěla ukrajinské pohádky a příběhy z národní historie. Už v dětství paní N. pociťovala rusifikační tlak, především ve škole. Na Ukrajině vystudovala všechny tři stupně vzdělávání. V závěru sovětské éry absolvovala univerzitu technického zaměření a získala inženýrský titul. V roce 1986, po výbuchu jaderné elektrárny v Černobylu, nebyla státními orgány informována o opatřeních a rizicích uniklé radiace na lidské zdraví. Po rozpadu Sovětského svazu se provdala a narodila se jí dcera. Zároveň v této době Ukrajinu zasáhla ekonomická krize. Po překonání této krize prožívala šťastné období, kdy měla kvalifikovanou práci ve svém oboru a Ukrajina zažívala rozvoj své národní kultury. Její rodina si pořídila dům, auto a pravidelně se svým manželem i dcerou jezdila na dovolenou do zahraničí. Poklidný život zničila ruská invaze na Ukrajinu 24. února 2022. V tento den ráno začaly padat na Ukrajinu první bomby a rodina paní N. zápasila o život, který již nikdy nebude stejný jako dříve. Musela utéct do sklepa. Ve sklepě žila bez vody, potravin, elektřiny, zdroje tepla. Její rodina hladověla, byla jim zima a nezískávali žádné informace o okolním světě. Když se podmínky ve sklepě staly nesnesitelnými a vidina zlepšení jejich životních podmínek nebyla v dohledu, rozhodla se opustit svůj úkryt ve sklepení a vydat se na neznámou cestu jedním směrem – na západ. Rodina neměla dostatek peněz, protože bankomaty nefungovaly. Benzín nemohla do auta natankovat, protože čerpací stanice byly mimo provoz. Proto vyjela na cestu jen s benzínem, který měla v nádrži od posledního natankování před ruskou invazí. Po několika ujetých kilometrech se již dostala do oblasti, kde si postupně mohla obstarat základní prostředky pro normální existenci, a především byla mimo bezprostřední ohrožení života. Z Ukrajiny odcestovala do Litvy a následně České republiky. V České republice si našla bydlení, zaměstnání a nové přátele. Její trápení a životní martyrium však neskončilo, protože na okupovaném území Ukrajiny pořád žijí její rodiče.

Vzhledem ke stále probíhající ukrajinsko-ruské válce a faktu, že v okupované oblasti Ukrajiny žijí příbuzní paní N., neodvažuje se zveřejnit svou totožnost. Obává se totiž, že její rodina by byla vystavena represím ze strany okupační moci nebo by jí byl znemožněn pozdější návrat do rodného města. Proto je tento příběh paní N. trezorovým dokumentem do doby, než v jejím rodném městě, a hlavně v rodné zemi nastanou svobodné poměry.